// Nr. 18 // Pozycja 414. // 578

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

28 czerwca **Nr. 18** Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał III 1935 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Wyszły z druku Dzienniki Ustaw Nr Nr. 41 — 44, zawierające m. in.:

Nr. 41 poz. 278 — Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 maja 1935 r. o ulgach dla dłużników Skarbu Państwa i instytucyj prawa publicznego z tytułu należności prywatno-prawnych, mające charakter długów rolniczych.

Nr. 42 poz. 282 — Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 24 kwietnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zasadach i warunkach przejęcia na rzecz Skarbu Państwa na rachunek funduszu obrotowego reformy rolnej niektórych wierzytelności Państwowego Banku Rolnego oraz o umorzeniu i warunkach spłaty tych wierzytelności.

Nr. 43 poz. 290 — Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 6 czerwca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o opłatach za scalenie gruntów i znoszenie służebności oraz za odrysy dowodów pomiarowych.

Nr. 43 poz. 292 — Oświadczenie rządowe z dnia 26 kwietnia 1935 r. w sprawie przystąpienia Polski za W. M. Gdańsk do konwencji z dnia 12 października 1929 r. o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego.

414.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 maja 1935 r.

o obowiązku zatrudniania inwalidów wojennych i wojskowych w przedsiębiorstwach państwowych.

Na podstawie art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 5, poz. 31) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa państwowe obowiązane są zatrudniać na każdych 50 robotników i pracowników umysłowych jednego inwalidę wojennego lub wojskowego, a na każdych 100 — trzech inwalidów o ogólnej utracie zdolności zarobkowej w granicach od 15% do 65%.

§ 2. (1) Za podstawę do obliczania liczby inwalidów wojennych i wojskowych, którzy powinni być zatrudnieni w przedsiębiorstwach państwowych, niewymienionych w ust. (2), (3), (4) i (5), przyjmuje się ogólną liczbę robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych w zakładach pracy tych przedsiębiorstw na obszarze jednego powiatu, a w m. st. Warszawie — w granicach miasta.

(2) Za podstawę do obliczania liczby inwalidów wojennych i wojskowych, którzy powinni być zatrudnieni w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe", przyjmuje się ogólną liczbę robotników i pracowników umysłowych, z wyjątkiem sezonowych, zatrudnionych w tem przedsiębiorstwie na obszarze całego Państwa.

(3) Za podstawę do obliczania liczby inwalidów wojennych i wojskowych, którzy powinni być zatrudnieni w przedsiębiorstwach: „Polski Monopol Tytoniowy", „Państwowy Monopol Spirytusowy",

i „Polski Monopol Solny", przyjmuje się ogólną liczbę robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych w każdem z tych przedsiębiorstw na obszarze całego Państwa.

(4) Za podstawę do obliczania liczby inwalidów wojennych i wojskowych, którzy powinni być zatrudnieni w przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", przyjmuje się ogólną liczbę robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych w zakładach pracy tego przedsiębiorstwa na obszarze poszczególnych Dyrekcyj Okręgów Poczt i Telegrafów.

(5) Za podstawę do obliczania liczby inwalidów wojennych i wojskowych, którzy powinni być zatrudnieni w państwowych przedsiębiorstwach żeglugi morskiej, przyjmuje się ogólną liczbę robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych w zakładach pracy tych przedsiębiorstw, z wyjątkiem osób, należących do obsady statków morskich.

(6) Przez robotników i pracowników umysłowych, o których mowa w ustępach poprzedzających, należy rozumieć osoby zarówno pozostające w stosunku służbowym o charakterze publiczno-prawnym, jak i zatrudnione na podstawie umowy o pracę.

§ 3. Zarząd przedsiębiorstwa państwowego lub miejscowe kierownictwo zakładu pracy tego przedsiębiorstwa obowiązane są w terminie 30 dni od dnia uruchomienia przedsiębiorstwa lub zakładu pracy przesłać właściwej publicznej instytucji pośrednictwa pracy wykaz, zawierający następujące dane:

1) ogólną liczbę robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych w tem przedsiębiorstwie lub zakładzie pracy,

2) ogólną liczbę inwalidów wojennych i wojskowych, zatrudnionych w tem przedsiębiorstwie lub zakładzie pracy,

3) spis imienny zatrudnionych inwalidów z podaniem daty rozpoczęcia pracy przez każdego z nich i przytoczeniem treści orzeczenia komisji rewizyjno-lekarskiej (odwoławczej) oraz

4) liczbę miejsc wolnych dla inwalidów tudzież wyszczególnienie rodzajów pracy, jakie mogłyby być poruczone inwalidom.

§ 4. (1) Po otrzymaniu wykazu miejsc wolnych dla inwalidów, publiczna instytucja pośrednictwa pracy przesyła zarządowi przedsiębiorstwa państwowego lub miejscowemu kierownictwu zakładu pracy listę kandydatów z pośród zarejestrowanych bezrobotnych inwalidów o ogólnej utracie zdolności zarobkowej w granicach od 15% do 65%.

(2) Zarząd przedsiębiorstwa lub miejscowe kierownictwo zakładu pracy zatrudni najpóźniej w terminie 30 dni od otrzymania listy odpowiednią liczbę inwalidów (§ 1), bądź z pośród zarejestrowanych, umieszczonych lub nieumieszczonych na liście, bądź z pośród niezarejestrowanych, i zawiadomi o tem publiczną instytucję pośrednictwa pracy, dołączając spis imienny zatrudnionych inwalidów. Inwalidzie zarejestrowanemu służy pierwszeństwo do zatrudnienia jedynie wówczas, jeżeli posiada on wyższe kwalifikacje zawodowe do wykonywania danej pracy, niż inwalida niezarejestrowany, przy równych zaś kwalifikacjach zawodowych, lub gdy nie są one wymagane — jeżeli za pierwszeństwem przyjęcia takiego inwalidy przemawiają jego stan majątkowy i stan rodzinny.

§ 5. Rodzaj pracy, poruczonej inwalidzie wojennemu lub wojskowemu, powinien odpowiadać jego zdolnościom fizycznym i kwalifikacjom zawodowym.

§ 6. Zarząd przedsiębiorstwa państwowego lub miejscowe kierownictwo zakładu pracy tego przedsiębiorstwa obowiązane są zawiadamiać właściwe publiczne instytucje pośrednictwa pracy o wszelkich zmianach w stanie zatrudnienia, mających wpływ na zatrudnienie inwalidów wojennych i wojskowych, w terminie 14 dni od powstania takiej zmiany, a w szczególności:

1) od wygaśnięcia umowy o pracę, zawartej z inwalidą na czas określony,

2) od wypowiedzenia umowy o pracę, zawartej z inwalidą na czas nieokreślony, z podaniem daty, w której ma nastąpić lub nastąpiło zwolnienie inwalidy,

3) od zwolnienia inwalidy po upływie okresu próbnego lub z powodu rozwiązania umowy o pracę z jego winy,

4) od rozwiązania umowy o pracę z powodu śmierci inwalidy oraz

5) od takiego zwiększenia liczby zatrudnionych robotników i pracowników umysłowych, które stwarza obowiązek zatrudnienia większej liczby inwalidów.

§ 7. (1) Przepisów § 3, 4 i 6 rozporządzenia niniejszego nie stosuje się do zakładów wojskowych, pozostających w zarządzie Ministerstwa Spraw Wojskowych, i przedsiębiorstw skomercjalizowanych, podległych temu Ministerstwu.

(2) Kontrolę nad zatrudnianiem inwalidów w zakładach i przedsiębiorstwach, wymienionych w ust. (1), reguluje w drodze szczegółowych przepisów Minister Spraw Wojskowych.

§ 8. Istniejące w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego przedsiębiorstwa państwowe lub ich zakłady pracy powinny dokonać pierwszego zgłoszenia właściwym publicznym instytucjom pośrednictwa pracy danych, wymienionych w § 3, w terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

§ 9. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej i Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 czerwca 1935 r. Nr. 44, poz. 298).

415.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 8 czerwca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o opłatach w postępowaniu przed sądem rejestrowym.

Na podstawie art. LX § 1 przepisów wprowadzających kodeks handlowy (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 57, poz. 503) zarządzam co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. W postępowaniu przed sądem rejestrowym pobiera się opłaty następujące:

1) wpis;
2) opłatę stosunkową;
3) opłatę rejestrową;
4) opłatę od podań i załączników;
5) opłatę kancelaryjną;
6) opłatę za doręczenie;
7) kaucję kasacyjną.

§ 2. Jeżeli rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej, w postępowaniu przed sądem rejestrowym należy stosować odpowiednio art. 1 — 3, 5 — 22, 37 — 39, 41 — 51, 69 — 72, 114, 115 i 117 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837).

§ 3. W przypadkach, w których sąd rejestrowy działa z urzędu lub na wniosek władzy właściwej, opłatę uiszcza na podstawie urzędowego wymiaru kupiec, którego sprawa dotyczy.

§ 4. Jeżeli sąd rejestrowy jest obowiązany działać z urzędu, nie zwraca pisma, nieopłaconego należycie, lecz wymierza z urzędu opłatę i zarządza jej ściągnięcie.

Wpis i opłata stosunkowa.

§ 5. W sprawach rejestrowych pobiera się od podania lub wniosku do protokółu, rozpoczynającego postępowanie sądowe, wpis stały w wysokości 20 złotych.

Ponadto w sprawach o rozwiązanie spółki sąd rejestrowy, wydając postanowienie o jej rozwiązaniu, wymierzy z urzędu opłatę stosunkową w wysokości ½ % kapitału zakładowego rozwiązanej spółki, co najmniej 20 zł. Opłatę ponosi spółka.

§ 6. Wolne są od wpisu pisma i wnioski do protokółu, rozpoczynające postępowanie sądowe:

1) w sprawach, w których pobiera się opłatę rejestrową;

2) w sprawach o wymuszenie spełnienia obowiązku ustawowego.

Wolne są również od tej opłaty pisma lub oświadczenia do protokółu, jeżeli treścią ich jest jedynie stwierdzenie złożenia sądowi rejestrowemu dokumentu w wykonaniu obowiązku ustawowego.

§ 7. Wpis stały w wysokości 20 zł pobiera się od:

1) zażalenia;
2) skargi kasacyjnej;
3) skargi o wznowienie.

Opłaty rejestrowe.

§ 8. Kupcy jednoosobowi i osoby prawne, nie będące spółkami handlowemi, uiszczają za wpisanie ich do rejestru handlowego (pierwszy wpis) opłaty następujące:

1) kupcy, których przedsiębiorstwo zostało zaliczone do przedsiębiorstw handlowych

I kategorji	60 zł
II "	30 zł

2) kupcy, których przedsiębiorstwo zostało zaliczone do przedsiębiorstw przemysłowych

I kategorji	75 zł
II "	60 zł
III "	45 zł
IV "	30 zł
V "	20 zł

§ 9. Kupcy jednoosobowi i osoby prawne, nie będące spółkami handlowemi, prowadzący przedsiębiorstwa, zaliczone do przedsiębiorstw przemysłowych kategoryj VI — VIII, uiszczają opłaty następujące:

za wpisanie do rejestru handlowego kupca (pierwszy wpis), posiadającego zakład sprzedaży artykułów własnej produkcji, prowadzony na podstawie świadectwa przemysłowego

I kategorji przedsiębiorstw handlowych	60 zł
II kategorji przedsiębiorstw handlowych	30 zł
na podstawie karty rejestracyjnej	20 zł

§ 10. Osoby, prowadzące gospodarstwo rolne w większym rozmiarze, uiszczają za wpisanie ich do rejestru handlowego (pierwszy wpis) opłaty następujące:

jeżeli dochód brutto z ich gospodarstwa w ciągu roku, poprzedzającego zgłoszenie do rejestru, wyniósł więcej

niż 200.000 złotych	60 zł
przy mniejszym dochodzie	30 zł

§ 11. Spółki jawne i komandytowe uiszczają za wpisanie ich do rejestru handlowego (pierwszy wpis) opłatę w wysokości podwójnej opłaty, przewidzianej w §§ 8 — 10, stosownie do rodzaju i kategorji przedsiębiorstwa.

§ 12. Za każdy następny wpis, dotyczący kupca jednoosobowego, osoby prawnej, nie będącej spółką handlową, spółki jawnej lub komandytowej, z wyjątkiem wpisania oddziału, pobiera się opłatę w wysokości połowy opłaty, przewidzianej w §§ 8 — 10, stosownie do rodzaju i kategorji przedsiębiorstwa, jednak nie więcej niż 30 zł.

§ 13. Za wykreślenie z rejestru handlowego kupca jednoosobowego, osoby prawnej, nie będącej spółką handlową, spółki jawnej lub komandytowej pobiera się opłatę w wysokości piątej części opłaty, przewidzianej w §§ 8 — 10, a za wykreślenie innego wpisu — w wysokości dziesiątej części opłaty, przewidzianej w §§ 8 — 10, stosownie do rodzaju i kategorji przedsiębiorstwa.

§ 14. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki akcyjne i towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych uiszczają opłaty następujące:

1) za wpisanie do rejestru handlowego spółki lub towarzystwa (pierwszy wpis) opłatę w wysokości 1‰ kapitału zakładowego (akcyjnego), przyczem każde rozpoczęte 10.000 zł liczy się za pełne, a opłata nie może być mniejsza niż 75 zł dla przedsiębiorstw, podlegających zaliczeniu do I kategorji przedsiębiorstw handlowych lub do I — III kategorji przedsiębiorstw przemysłowych, i nie mniejsza niż 30 zł dla przedsiębiorstw, podlegających zaliczeniu do niższych kategoryj;

2) za wpisanie do rejestru handlowego podwyższenia kapitału zakładowego (akcyjnego)— opłatę w wysokości 1‰ od sumy, o jaką kapitał zakładowy (akcyjny) zostaje podwyższony, przyczem każde rozpoczęte 10.000 zł liczy się za pełne i opłata nie może być mniejsza niż 30 zł;

3) za wpisanie do rejestru handlowego obniżenia kapitału zakładowego (akcyjnego) — opłatę w wysokości ½‰ od sumy, o jaką kapitał zostaje obniżony, według zasad, przewidzianych w punkcie 2;

4) za każdy następny wpis (z wyjątkiem wpisania oddziału) — opłatę w wysokości połowy opłaty, przewidzianej za pierwszy wpis (pkt. 1), jednak nie więcej niż 30 zł;

5) za wykreślenie z rejestru handlowego:

spółki z ograniczoną odpowiedzialnością	15 zł
spółki akcyjnej lub towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych	25 zł

za wykreślenie innego wpisu, dotyczącego:

spółki z ograniczoną odpowiedzialnością	10 zł
spółki akcyjnej lub towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych	20 zł.

§ 15. Jeżeli po wykupieniu świadectwa przemysłowego okaże się, że kupiec uiścił za wpisanie go do rejestru handlowego (pierwszy wpis) mniej niż należało, powinien dopłacić przypadającą różnicę w terminie dwutygodniowym od dnia wykupienia świadectwa przemysłowego. Po upływie tego terminu sąd rejestrowy wymierzy z urzędu opłatę i zarządzi jej ściągnięcie.

§ 16. Jeżeli przedsiębiorstwo posiada oddziały, uiszcza za każdy następny wpis lub za wykreślenie, przewidziane w §§ 12, 13, 14 pkt. 4 i 5, opłatę, określoną w tych przepisach, z dodatkiem 10% za każdy oddział, jednak nie więcej niż 60 zł.

§ 17. Spółdzielnie uiszczają opłaty następujące:

1) za wpisanie spółdzielni do rejestru (pierwszy wpis) 4 zł

2) za wpis o zmianie statutu i za wykreślenie spółdzielni z rejestru 2 zł

3) za każdy inny wpis lub wykreślenie 1 zł.

Za wpisy, zgłoszone do rejestru w myśl art. 76 ust. 2 i 91 ustawy o spółdzielniach, oraz za wykreślenie spółdzielni z rejestru na podstawie art. 75 ust. 4 i 106 ust. 2 tejże ustawy opłat nie pobiera się.

§ 18. Za wpisanie do rejestru handlowego lub rejestru spółdzielni oddziału przedsiębiorstwa (pierwszy wpis), którego zakład główny (siedziba) znajduje się w kraju, pobiera się opłaty następujące:

1) od kupców jednoosobowych, osób prawnych, nie będących spółkami handlowemi, spółek jawnych i komandytowych opłatę w wysokości, przewidzianej w §§ 8 — 10, stosownie do rodzaju i kategorji przedsiębiorstwa;

2) od spółek z ograniczoną odpowiedzialnością opłatę w wysokości opłaty, przewidzianej dla tej spółki za pierwszy wpis (§ 14 pkt 1), jednak nie więcej niż 75 zł;

3) od spółek akcyjnych i towarzystw ubezpieczeń wzajemnych 125 zł;

4) od spółdzielni 4 zł.

Jeżeli oddział należy do innej kategorji podatku przemysłowego niż zakład główny, opłaty za wpisanie do rejestru oddziału (pierwszy wpis), należącego do kupców, wymienionych w punktach 1 i 2, oblicza się według rodzaju i kategorji, do jakich został zaliczony oddział.

Opłatę za wpisy lub wykreślenia, dotyczące poszczególnych zakładów przedsiębiorstwa, uiszcza się raz jeden w sądzie rejestrowym zakładu głównego. Za wpisy lub wykreślenia w rejestrze handlowym oddziału opłat nie pobiera się.

§ 19. Za wpisanie do rejestru handlowego oddziału przedsiębiorstwa (pierwszy wpis), którego zakład główny (siedziba) znajduje się zagranicą, pobiera się stosownie do rodzaju i kategorji przedsiębiorstwa opłaty następujące:

1) od kupców jednoosobowych i osób prawnych, nie będących spółkami handlowemi — opłatę w wysokości podwójnej opłaty, przewidzianej w §§ 8 — 10;

2) od spółek jawnych i komandytowych — opłatę w wysokości potrójnej opłaty, przewidzianej w §§ 8 — 10.

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i akcyjne, których zakład główny (siedziba) znajduje się zagranicą uiszczają za pierwszy wpis opłaty następujące:

1) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością 250 zł

2) spółki akcyjne 300 zł.

Przepisy ustępów poprzedzających nie naruszają postanowień umów międzynarodowych.

Każdy następny wpis lub wykreślenie, dotyczące przedsiębiorstwa, którego zakład główny (siedziba) znajduje się zagranicą, podlega opłacie, przewidzianej dla przedsiębiorstw krajowych; wpis o podwyższeniu lub obniżeniu kapitału zakładowego spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub akcyjnej podlega opłacie 40 zł.

Oddziały zagranicznych spółek komandytowo-akcyjnych co do opłat rejestrowych są zrównane z oddziałami zagranicznych spółek akcyjnych.

§ 20. Jeżeli na podstawie jednego zgłoszenia następuje kilka wpisów lub wykreśleń, dotyczących jednego przedsiębiorstwa, wówczas pobiera się tylko najwyższą z pośród opłat, jakie są przewidziane dla poszczególnych wpisów.

Za wpisanie lub wykreślenie prokury, jak również za pierwszy wpis oddziału pobiera się zawsze opłatę osobną.

§ 21. Jeżeli przedsiębiorstwo z powodu zwolnienia od podatku przemysłowego nie jest zaliczone do żadnej kategorji, uważa się je dla wymierzenia opłaty rejestrowej za należące do tej kategorji, do której byłoby zaliczone, gdyby podlegało temu podatkowi.

§ 22. Jeżeli wpisy wzmianek, przewidzianych w art. 19 i w art. 21 kodeksu handlowego, następują z urzędu, wolne są od opłaty rejestrowej.

Wolne są również od tej opłaty wykreślenia wpisów, dokonane na podstawie § 30 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o rejestrze handlowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 59, poz. 511).

Opłata kancelaryjna.

§ 23. Za zaświadczenie, stwierdzające przedstawienie sądowi rejestrowemu inwentarza i bilansu przez kupca rejestrowego, pobiera się opłatę kancelaryjną:

od kupców jednoosobowych i osób prawnych, nie będących spółkami handlowemi 2 zł

od spółek jawnych i komandytowych oraz spółek z ograniczoną odpowiedzialnością 5 zł

od spółek akcyjnych i towarzystw ubezpieczeń wzajemnych 10 zł.

Jeżeli kupiec przedstawił inwentarz i bilans jednocześnie, opłatę kancelaryjną za zaświadczenie pobiera się raz jeden.

W razie ponownego przedstawienia sądowi rejestrowemu sprostowanego lub uzupełnionego bilansu albo inwentarza pobiera się za zaświadczenie od każdego dokumentu opłatę osobną w wysokości 2 zł.

Poza opłatami, przewidzianemi w paragrafie niniejszym, pobiera się w związku z przedstawieniem sądowi rejestrowemu inwentarza i bilansu jedynie opłatę za doręczenie.

§ 24. Za odpisy i wyciągi, poświadczone przez sekretarza na podstawie § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o rejestrze handlowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 59, poz. 511), oraz za sporządzenie protokółu o skreśleniu podpisu wobec sekretarza (§ 15 tegoż rozporządzenia) pobiera się opłatę kancelaryjną stosownie do art. 44 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837).

Ponadto w postępowaniu przed sądem rejestrowym pobiera się opłatę kancelaryjną w przypadkach i według zasad, przewidzianych w art. 44 i 45 ust. 1 przepisów o kosztach sądowych.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 25. W sprawach rejestrowych, wszczętych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, stosuje się dotychczasowe przepisy o opłatach aż do ukończenia tych spraw.

§ 26. Wykreślenia z rejestru handlowego kupców, którzy do dnia 31 grudnia 1935 r. zgłoszą w tym celu wniosek na podstawie art. XXX § 2 przepisów wprowadzających kodeks handlowy, są wolne od opłaty rejestrowej.

Wolne są również od tej opłaty wykreślenia, dokonane na podstawie § 71 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o rejestrze handlowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 59, poz. 511).

§ 27. Spółki komandytowo - akcyjne uiszczają opłaty rejestrowe według zasad, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem dla spółek akcyjnych.

§ 28. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie ósmego dnia po dniu ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc wszelkie przepisy w zakresie, unormowanym rozporządzeniem niniejszem.

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Czesław Michałowski.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 czerwca 1935 r. Nr. 43, poz. 291).

416.

WYKŁADNIA
ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr. 438: (Art. 114). Na mocy art. 130 i 209 ordynacji podatkowej z dnia 12 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) zostały zwolnione od opłat stemplowych akty, podpisane przez ojca lub opiekuna, a zawierające zezwolenie synowi (pupilowi) na wstąpienie do wojska w charakterze ochotnika, wymienione w § 314 punkt „d" rozporządzenia w sprawie wykonania ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 83, poz. 757) lub zobowiązania majątkowe wobec Skarbu Państwa, wiążące się z przyjęciem syna (pupila) do szkoły wojskowej, kształcącej na oficerów zawodowych lub na podoficerów zawodowych (L. D. V. 21724/5/35).

417.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 czerwca 1935 r.

L. D. I. 49220/2/33

w sprawie kamyczków zapałowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Na zapytanie jednej z Izb Skarbowych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że nie znajduje powodów do zmiany zarządzenia z dnia 21 lipca 1933 r. L. D. I. 27499/2/33 wobec tego, że ani ustawa o monopolu zapałczanym, ani też wydane do tej ustawy przepisy wykonawcze nie zawierają nakazu zgłaszania zapasów kamyczków zapałowych do zaopatrzenia ich w stosowne opakowanie Spółki Akc. do Eksploatacji Państwowego Monopolu Zapałczanego, a zawierają natomiast wyraźny zakaz sprzedaży kamyczków zapałowych po 1 sierpnia 1932 r. bez specjalnego opakowania, oraz nakaz zgłaszania handlu kamyczkami.

Okólnik z dnia 5 sierpnia 1932 r. L. D. VI. 11722/3/32, dotyczący trybu zaopatrzania kamyczków zapałowych w stosowne opakowanie, nie może oczywiście stwarzać dla stron obowiązku zgłaszania zapasu kamyczków zapałowych, skoro przepisy ustawowe przewidują tylko obowiązek zgłaszania samego handlu kamyczkami.

W tym stanie rzeczy osoby, które nie zgłosiły handlu kamyczkami zapałowemi w myśl § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6/32, poz. 42) oraz osoby, u których ujawniono kamyczki zapałowe niezaopatrzone w myśl § 3 wskazanego rozporządzenia w stosowne opakowanie po dniu 1 października 1932 r. mogą być pociągane do odpowiedzialności karnej tylko z art. 113 u. k. s. za niezgłoszenie sprzedaży kamyczków lub za niezaopatrzenie posiadanych zapasów kamyczków w przepisane opaski. Zajęte w postępowaniu karnem kamyczki zapałowe należy wydać stronom do sprzedaży, o ile nie zachodzą okoliczności, powodujące zastosowanie sankcyj karnych z art. 108 i 109 u. k. s., przyczem sprzedaż ta powinna się jednak odbywać pod kontrolą władz skarbowych; tryb przeprowadzenia tej kontroli ustalą, w miarę potrzeby, Izby Skarbowe.

Dyrektor Departamentu:
(—) M. Węgrzynowski.

418.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 czerwca 1935 r.

L. D. III. 9775/3/35

w sprawie przekazywania zaległości i przerachowania nadpłat w celu zastosowania ulg w spłacie zaległości podatkowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz do Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach i do wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 18 czerwca r. b. L.D.V. 22099/1/35, zawierającego wyjaśnienia do rozporządzeń z dnia 28 marca i 15 kwietnia r. b. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych — Ministerstwo Skarbu ustala następujący tryb postępowania Urzędów Skarbowych i Izb Skarbowych (Wydziału Skarbowego) przy przekazywaniu zaległości i przerachowaniu nadpłat z lat ubiegłych w celu zastosowania ulg w spłacie zaległości podatkowych:

I. Do punktu 2 wyjaśnień do § 1 rozporządzenia z dnia 15 kwietnia r. b.

Na sumy zaległości, przekazywanych innym urzędom skarbowym, należy sporządzać wyciągi z konta z księgi bierczej wzór Nr. 21 do § 70 przepisów dla kas w 2-ch egzemplarzach. Przy wysyłaniu obydwu egzemplarzy wyciągu należy w księdze bierczej uskutecznić na koncie płatnika stosowną adnotację, a po otrzymaniu drugie-

go egzemplarza wyciągu z potwierdzeniem innego urzędu skarbowego o przejęciu zaległości i przypisaniu tej zaległości w księdze bierczej, przekazaną zaległość ostatecznie odpisać na koncie płatnika.

Sumy zaległości, przekazywanych różnym urzędom skarbowym lub przejętych od innych urzędów skarbowych winny być zapisywane jako przypisy względnie odpisy na osobnem subkoncie rejestru przypisów i odpisów, oznaczonem w skrócie: „D. V. 22099/1/35", z podziałem sum według okręgów izb skarbowych.

W sprawozdaniu rocznem ogólną kwotę przekazanych i przejętych zaległości należy wykazać osobno od przypisów i odpisów własnych, a to: przypisy — w stanie zaległości początkowych, a odpisy w dotyczącej przedziałce odpisów, uwzględniając te zmiany przy wyprowadzaniu zaległości końcowej podatku. Do sprawozdania rocznego dołączą urzędy skarbowe i izby skarbowe sumaryczny wykaz przekazanych i przejętych zaległości według okręgów izb skarbowych. Obroty między izbami skarbowemi winny być uzgodnione przez izby skarbowe, które zaległości przekazały.

II. Do punktu 4 wyjaśnień do § 3 i następnych rozporządzenia z dnia 15 kwietnia r. b.

Zarachowanie nadpłat z lat ubiegłych w księgach bierczych w okresie budżetowym 1934/35 w drodze przerachowania na inne należności przypadające od tego samego płatnika winno było nastąpić przed upływem tego okresu budżetowego na podstawie zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 23 października 1934 r. L. D. III. 14092/3/34, ustalającego termin ostateczny likwidacji nadpłat z lat ubiegłych.

W celu przerachowania nadpłat z lat ubiegłych, które w myśl powołanego zarządzenia nie zostały przerachowane na inne należności podatkowe tego samego płatnika, a które przy porównaniu uiszczeń mogą zadecydować o zastosowaniu do należności danego płatnika ulgi w spłacie zaległości podatkowych, Ministerstwo Skarbu ustala dla tego rodzaju przerachowań w okresie budżetowym 1934/35 okres ulgowy do 15 lipca r. b. celem odnotowania uiszczeń w księgach bierczych, założonych na okres budżetowy 1934/35 r. oraz zastosowania ulg w myśl p. 4 wyjaśnień do § 3 i następnych, zawartych w zarządzeniu z dnia 18 czerwca r. b. L. D. V. 22099/1/35.

Na rozchody (bezgotówkowe) z tytułu przerachowania nadpłat oraz na przychody podatków założą kasy urzędów skarbowych dodatkowy dziennik rozchodu oraz dzienniki specjalne, na których oznaczą: „Okres ulgowy 1934/35".

Obroty te izby skarbowe włączą do obrotów kasowych okresu budżetowego 1934/35, uzupełniając sprawozdania o podatkach bezpośrednich, oraz wyciągi dotyczące sum obrotowych i sum komunalnych tudzież sprawozdania paskowe.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

419.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 czerwca 1935 r.

L. D. IV. 17189/3/35

w sprawie stosowania zniżek (ceł) konwencyjnych przy złożonych (kombinowanych) stawkach celnych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Za przywozowe cła (stawki) złożone (kombinowane) w rozumieniu niniejszego okólnika należy uważać cła, ustanowione dla towarów o wyższym stopniu wykończenia lub specjalnym sposobie wykonania, w postaci dodatków stałych lub procentowych do cła zasadniczego dla materjału podstawowego; dodatki te są przewidziane bądź to w uwagach do odpowiednich pozycyj, względnie do grup lub działów taryfy celnej, bądź też w osobnych pozycjach taryfy.

Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego, wyjaśnia, że przy stosowaniu zniżek (ceł) konwencyjnych przy złożonych (kombinowanych) stawkach celnych należy przestrzegać następujących zasad:

1) jeżeli materjał podstawowy korzysta ze zniżki (cła) konwencyjnej w myśl umów handlowych, to dodatek (procentowy lub stały) dolicza się do cła konwencyjnego i to bez względu na to, czy uwaga względnie pozycja, przewidująca ten dodatek, wymieniona jest w konwencji, czy nie jest wymieniona;
2) jeżeli oprócz zniżki dla materjału podstawowego przewidziane są w konwencji obniżki dodatku, wówczas do cła konwencyjnego dolicza się dodatek obniżony;
3) gdy konwencja przewiduje tylko obniżkę dodatku, a materjał podstawowy nie korzysta ze zniżek (ceł) konwencyjnych, wówczas obniżony dodatek dolicza się do cła autonomicznego.

Według powyższych zasad należy stosować zniżki (cła) konwencyjne, bez względu na to, czy dodatek przewidziany jest w uwadze do pozycji względnie grupy lub działu taryfy celnej, czy też w osobnej pozycji taryfy.

Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie uchyla się okólniki: L. D. IV. 9552/3/34 z dnia 22 marca 1934 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 9, poz. 106) oraz L. D. IV. 13891/2/34 z dnia 21 lipca 1934 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 22, poz. 266), dotyczące stosowania ceł konwencyjnych przy kombinowanych stawkach celnych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 15 czerwca 1935 r. Nr. 136, poz. 165).

420.

OKÓLNIK T. 23 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 czerwca 1935 r.

L. D. IV. 18009/2/35

w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. poz. 841 i 845).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Fotografje poszczególnych scen z obrazów filmowych, tak zwane fotosy, nadchodzące w pojedyńczych egzemplarzach należy odprawiać, stosownie do postanowień uwagi do pozycji 841 taryfy celnej, bez cła.

Takież fotografje (fotosy) nadchodzące w dwóch lub więcej jednakowych egzemplarzach należy clić według pozycji 841 taryfy celnej.

Programy ilustrowane przedstawień filmowych, wymieniające artystów - wykonawców ról w danym filmie oraz podające streszczenie akcji filmu, należy clić według pozycji 845 p. 1 litery „a" lub „b" taryfy celnej zależnie od wykończenia, jako programy, chociażby ze względu na tytuł oraz na inne zewnętrzne cechy wydawnictwa programy te posiadały pozory ilustrowanych pism perjodycznych.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 24 czerwca 1935 r. Nr. 142, poz. 169).

421.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 czerwca 1935 r.

L. D. IV. 16814/3/35

w sprawie przywozu towarów, objętych uwagą po poz. 491 taryfy celnej przywozowej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec powstałych wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż towary, przywożone z zagranicy na podstawie pozwolenia Ministra Skarbu, przewidzianego w uwadze po poz. 491 taryfy celnej przywozowej, nie podlegają zakazowi przywozu.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

422.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 czerwca 1935 r.

L. D. V. 16367/1/35

w sprawie przestrzegania terminów podjęcia pierwszych czynności egzekucyjnych, celem uniknięcia przedawnienia roszczeń Skarbu Państwa o uiszczenie niedoborów i należności celnych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy w Katowicach) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W Dzienniku Urzędowym Nr. 12 z 1935 r. pod poz. 299 ogłoszony został okólnik Departamentu Ceł Ministerstwa Skarbu w sprawie przedawnienia roszczeń Skarbu Państwa o uiszczenie niedoborów i należności celnych. Ponieważ okólnik powyższy zawiera między innemi postanowienia, dotyczące egzekucji należności celnych Ministerstwo Skarbu poleca zapoznać się z postanowieniami tego okólnika, a w szczególności zwrócić uwagę na postanowienia punktu 5) okólnika co do konieczności przestrzegania terminu, do którego powinny być podjęte pierwsze czynności egzekucyjne celem zapobieżenia przedawnieniu ściągnięcia należności Skarbu Państwa.

Dyrektor Departamentu:
(—) W. Koszko.

423.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 czerwca 1935 r.

L. D. VI. 6277/2/35

w sprawie weryfikacji przedsiębiorstw, zużywających spirytus.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Ministerstwo Skarbu upoważnia niniejszem Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów Państwo-

wych do zwalniania z urzędu od obowiązku przeprowadzania weryfikacji (§§ 58, 59 i 60 rozp. Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746) następujących przedsiębiorstw, zużywających spirytus jako surowiec:

a) wszystkich przedsiębiorstw, zużywających spirytus konsumcyjny, z wyjątkiem fabryk wódek;

b) aptek, szpitali, zakładów sanitarnych, zakładów naukowych i doświadczalnych.

Zarządzenie niniejsze nie dotyczy przedsiębiorstw, które przerabiają spirytus po różnych cenach i w tych przedsiębiorstwach weryfikacją należy objąć wszystkie działy przerobu spirytusu, tak zakupywanego po cenie pełnej (obecnie 7.50 zł za litr), jak i ulgowej.

Dyrektor Departamentu:
(—) Zaremba.

424.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 czerwca 1935 r.

L. D. VI. 6070/2/35

w sprawie stosowania norm zaniku drogowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Stosownie do postanowień § 28 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746) przy obliczaniu zaników drogowych dla przesyłek spirytusu, w których zawartość alkoholu ustalona została nie bezpośrednio w naczyniach transportowych, lecz po dokonaniu przelewu do innych naczyń, co ma miejsce w przedsiębiorstwach, nieposiadających wagi wagonowej, budzi wątpliwości, czy w skład łącznej normy zaniku drogowego wchodzić winna norma 0,15% ustanowiona dla przelania spirytusu.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

W razie przelewu spirytusu z naczyń transportowych do beczek w celu przyjęcia spirytusu należy przy obliczaniu normy zaników drogowych stosować postanowienia pkt. B ust. 1 § 28 wymienionego wyżej rozporządzenia Ministra Skarbu, to znaczy uwzględniać przy obliczaniu zaników drogowych dodatkową normę 0,15% na przelew spirytusu w drodze, przyczem ustalenie tary beczek następować winno po ich opróżnieniu.

Izby Skarbowe (Urząd Wojewódzki) wzgl. Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów Państwowych sprostują odpowiednio te protokóły sprawdzenia i przyjęcia spirytusu, które sporządzono w sposób nieodpowiadający powyższemu wyjaśnieniu we wszystkich sprawach, dotyczących wymiarów należności monopolowej za nadmierne ubytki drogowe spirytusu, w których wydane orzeczenia nie uzyskały jeszcze prawomocności.

Dyrektor Departamentu:
(—) Zaremba.

425.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 czerwca 1935 r.

L. D. VI. 5058/2/35

w sprawie skupu zwrotnego butelek po wyrobach monopolowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Według informacyj posiadanych przez Ministerstwo Skarbu, detaliczni sprzedawcy wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego czynią niejednokrotnie trudności konsumentom wyrobów monopolowych, pragnącym spieniężyć opróżnione butelki i to nietylko co do wysokości ceny, lecz również co do nabycia butelek wogóle.

Częściowo potwierdzają wspomniane informacje dane statystyczne, z których wynika, iż skup zwrotnych butelek w stosunku do ilości butelek sprzedanych z wyrobami Państwowego Monopolu Spirytusowego w poszczególnych okręgach Państwowych Wytwórni Wódek przedstawiał się ostatnio (w miesiącu marcu b. r.) jak następuje:

Wytwórnie	dla pojemności 1 litr.	½ litr.	¼ litr.	1/10 litr.
	skup w procentach sprzedaży			
Warszawa	55	44	48	61
Łódź	43	24	31	52
Poznań	45	10	8	11
Starogard	58	22	24	31
Wilno	52	6	25	30
Brześć n/Bugiem	41	11	21	27
Lwów	15	3	5	10
Kraków	81	24	30	47

Ponieważ, zgodnie z przepisami § 314 ust. 3 rozp. Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746) w brzmie-

niu rozporządzenia z dnia 30 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3 z 1934 r., poz. 12), na detalicznych sprzedawców wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego został nałożony obowiązek skupu zwrotnych butelek i to po cenach ustalonych przez Ministra Skarbu (zarządzenie z dnia 13 marca 1934 r. Mon. Polski Nr. 78, poz. 118), przeto Ministerstwo Skarbu poleca uprzedzić sprzedawców wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego, iż niewykonywanie tego obowiązku niezależnie od rygorów z ustawy karno-skarbowej (kara pieniężna porządkowa) może pociągnąć za sobą utratę koncesji w trybie przewidzianym w przepisach § 309 ust. 2 wymienionego rozporządzenia Ministra Skarbu.

O ile Izba, na podstawie obserwacji rynku, uważałaby za wskazane wprowadzenie zmian (nie wyłączając zmiany cen zwrotnych butelek) w dotychczasowym systemie skupu zwrotnego szkła, które mogłyby poprawić opisany wyżej stan rzeczy, zechce Izba zgłosić odpowiednie wnioski.

Dyrektor Departamentu:
(—) Zaremba.

426.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 czerwca 1935 r.

L. D. III. 8929/3/35

w sprawie depozytów sądowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości Nr. 9 z roku 1935 ogłoszone zostało z mocą obowiązującą od 1 kwietnia r. b. zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 kwietnia r. b. o depozytach sądowych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli (Przedruk w „Monitorze Polskim" z dnia 25 maja 1935 r. Nr. 120, poz. 151).

W myśl powołanego zarządzenia oraz wydanych w tej mierze dalszych zarządzeń do przyjmowania depozytów sądowych w gotówce i w papierach wartościowych na rachunki właściwych sądów (grodzkich, pracy, sądów okręgowych, zamiejscowych wydziałów sądów okręgowych, sądów apelacyjnych), są powołane kasy urzędów skarbowych.

Istniejący na terenie miasta Lwowa Urząd Depozytów Sądowych został z dn. 1 czerwca r. b. zlikwidowany, a czynności tego urzędu przejęły właściwe sądy na terenie m. Lwowa oraz kasa I Urzędu Skarbowego we Lwowie.

Cenne przedmioty, książeczki oszczędnościowe, znaczki wartościowe i t. p. będą przyjmowały kasy sądowe do sądowych depozytów rzeczowych na zasadach ustalonych w powołanem zarządzeniu.

Kwoty pieniężne, złożone w postępowaniu egzekucyjnem do depozytu sądowego w kasie urzędu skarbowego podlegają oprocentowaniu w pewnych ściśle określonych przypadkach. Wysokość oprocentowania będzie ustalona osobnem zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu (§ 20 zarządzenia o depozytach sądowych).

Do przyznawania i asygnowania oprocentowania jest uprawniony sąd, do którego dyspozycji została złożona suma pieniężna depozytu sądowego.

Przy przyjmowaniu depozytów sądowych kasy urzędów skarbowych winny stosować się do postanowień przepisów dla kas urzędów skarbowych z tem, że o wpływach mają zawiadamiać sądy codziennie w trybie § 83 ust. 2 tych przepisów.

Wypłata odsetek oraz sumy depozytowej będzie dokonywana za pomocą jednej asygnaty. W górnej części asygnaty winna być oznaczona w rubryce „należność" ogólna kwota, obejmująca sumę depozytu i sumę odstek łącznie, oraz podział rachunkowy tej kwoty (rodzaj sum lub nazwa rachunku) na sumy depozytowe i sumy budżetowe — zgodnie z tytułami wydatku. Taki sam podział rachunkowy winien być oznaczony również w górnej części talonu. W treści asygnaty, sporządzonej pozatem w myśl § 27 przepisów dla władz, łączna suma do wypłaty winna być oznaczona słowami.

Kredyty na wydatki z tytułu oprocentowania depozytów sądowych, przewidziane w budżecie Ministerstwa Sprawiedliwości, p. t. „wydatki sądowe" (cz. 9 dział 2 § 10 okresu budżetowego 1935/36) będą uruchamiane na rachunku i do dyspozycji Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu, asygnowane zatem odsetki będą wypłacały kasy z sum budżetowych na ciężar tego kredytu, grupując wydatki z tytułu odsetek według poszczególnych sądów asygnujących w jednym wykazie szczegółowym.

Obciążenia kredytu dokona Centralna Księgowość na podstawie przedkładanych przez Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) w dn. 10-ym każdego miesiąca doniesień o wysokości wypłaconych w ciągu ubiegłego miesiąca kwot z tytułu odsetek.

Wydatki z powyższego tytułu należy zapisywać na osobnem koncie ogólnej księgi kredytów i rozchodów budżetowych na podstawie wykazów szczegółowych, uzgodnionych z dotyczącemi asygnatami sądów. Również osobno należy wykazywać wymienione rozchody w wyciągach z tej księgi, sporządzanych w myśl § 41, ust. 3b § 43 ust. 2b i § 43 ust. 3, przepisów dla wydziałów rachunkowo-kasowych.

Przesłane Izbom Skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu) egzemplarze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości Nr. 9 z roku 1935 należy przydzielić właściwym kasom, prowadzącym rachunki depozytów sądowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
o sprostowaniu błędów w obwieszczeniu Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej w sprawie dokonywania przelewów obligacyj Pożyczki Narodowej.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr. 17, poz. 395 obwieszczenie Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej — na str. 558: szpalta lewa w wierszu 6 od góry po wyrazach: „że z dniem 1 czerwca 1935 r." należy w miejsce wyrazów:

„zezwoleń na dokonanie przelewu obligacyj Pożyczki Narodowej udziela Urząd Długów Państwa w następujących wypadkach:"

wstawić wyrazy:

„podania o zezwolenie na dokonanie przelewu obligacyj Pożyczki Narodowej winny być przez osoby zainteresowane wnoszone do Urzędu Długów Państwa w wypadkach, gdy podania rzeczowe dotyczą zezwoleń na przelew:"

na str. 558 szpalta prawa w końcowem zdaniu po wyrazach:

„W wypadkach nieobjętych niniejszem obwieszczeniem"

w miejsce wyrazów:

„decyzję w sprawach przelewu obligacyj wydaje Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej"

należy wstawić wyrazy:

„podania w sprawach przelewu obligacyj należy kierować do Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej".

Komunikat
o płatności podatków w m. lipcu 1935 r.

W lipcu płatne są następujące podatki:

1) do 15 lipca — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935, w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego w czerwcu b. r., przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji oraz przemysłowe I—V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

2) do 15 lipca — II rata zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu za rok 1935 przez przedsiębiorstwa, którym na ten podatek doręczono nakazy płatnicze;

3) do 15 lipca — zaliczka miesięczna na poczet nadzwyczajnego podatku od dochodu, osiągniętego przez notarjuszy (rejentów) i pisarzy hipotecznych w miesiącu czerwcu b. r.;

4) do dnia 31 lipca — II rata podatków: od nieruchomości, od lokali i od placów budowlanych za rok 1935;

5) do dnia 5 lipca — podatek od energji elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w czasie od 16 do 30 czerwca b. r.; do dnia 20 lipca — tenże podatek, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15 dni lipca b. r.;

6) do dnia 7 lipca — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur, rent i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w czerwcu b. r.

Ponadto płatne są w lipcu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płat ości również w tym miesiącu.